

rigt oplyste“ er naaet til den Opfattelse, at

„Klagen over, at der blev begaaet Overgreb mod Fangerne, og over, at Fængselet ikke holdes betryggende lukket, har intet paa sig“.

Til en saadan Afvisning af de her omtalte Punkter kan Mindretallet ingenlunde slutte sig. Thi hvad først Spørgsmaalet om Overgreb mod Fangerne angaar, saa er det i Overensstemmelse med Klagematerialet ogsaa efter Forhørsakterne in confesso, at flere Fanger, der var ustyrlige eller nægtede Lydighed, er blevet „kværket“, og Spørgsmaalet bliver derfor først, om denne Fremgangsmaade maa anses for forsvarlig. Herom har endogsaa Forhørsdommeren, hos hvem praktisk Kendskab til Fremgangsmaaden maa forudsættes, sine Tvivl; thi efter Akterne tilstiller han under 5. September 1916 Kreds-læge *Lemming* en Skrivelse, hvori han

„tjenstlig udbeder sig Hr. Kreds-lægens Erklæring om, hvorvidt De anser „Kværkning“ under de beskrevne Omstændigheder for i nogen Henseende farlig eller i hvert Fald for uforsvarlig eller unødigt brutal“.

Paa denne Skrivelse svarer Kreds-lægen under 6. s. M., idet han nærmere redegør for, hvad der forstaas ved „Kværkning“, og hvorledes den paavirker Organismen:

„At dette kan medføre Fare paa forskellig Vis, især ved Mulighed for Brud af Strubehovedets Brusksdele eller Blodudtrædninger i Strubehovedets Indre, kan ikke benægtes“.

Faren kan efter Kreds-lægens Skrivelse efter Omstændighederne — Individernes Alder, Grebets Kraft, Retning og Beherskelse — være større eller mindre, og Kreds-lægen mener, at de Omstændigheder, hvorunder „Kværkning“ udøvedes overfor Fangerne Nr. 130, 140 og 108, maa anses for at være formildende Momenter, der dog ikke kan eliminere Faremomentet ud af Fremgangsmaaden. Om denne

„maa anses for overhovedet uforsvarlig eller „unødvendig brutal“, er et Spørgsmaal, Kreds-lægen ikke vil besvare, da

han anser det for liggende udenfor sin tjenstlige Kompetence som et „moralisk eller juridisk Spørgsmaal“.

Mindretallet maa under dette Punkt udtale som sin Opfattelse, at det kan være nødvendigt paa en Straffeanstalt overfor opsætsige, voldsomme eller degenererede Individuer at raade over Midler, der kan beskytte Personalet — som jo iøvrigt saa godt som alle andre Borgere kan henholde sig til Nødværgeretten —, og som er egnede til eventuelt at fremtvinge Lydighed; men enten maa Kværkning udtrykkelig nævnes i Straffeanstaltens Bestemmelser som et saadant Middel, eller ogsaa er det, under Hensyn til en Erklæring som Kreds-lægens ovennævnte, et Overgreb at anvende den. Man kan ikke, som det fremgaar af nærværende Sag, i *visse* Tilfælde lade en Læges Erklæring være i den Grad afgørende, at den Bestemmelse, man i Henhold til samme træffer, ganske maa forvirre vedkommende Betjent i Henseende til Kommandoforholdene paa Anstalten, og saa i *andre* Tilfælde anvende Tvangsmidler, om hvilke Lægen tjenstlig udtaler: at der er Fare forbundet med deres Anvendelse. Det Tilfælde, Mindretallet sigter til, hvor Lægens Mening har været afgørende, fremgaar af Afhøringen af en Betjent, der i øvrigt ingenlunde gaar ud paa at nedsette sine foresatte. Han forklarer — Bil. L. Side 12 f. —:

„at efter den Metode, som det jo er Meningen, at Straffeanstalten skal ledes, er der i det store og hele efter hans Formening ingen Grund til at anke over Fangerens Optræden, i hvert Fald ikke overfor ham. Som Regel er der blevet taget Hensyn til de Rapporter, Komparenten har indgivet om Fangerne, men Komparenten ønsker at fremføre et Tilfælde, hvor saavel han som de øvrige Betjente syntes, at en Fange fik Begunstigelse i Stedet for Straf. Han forklarer herom nærmere, at Fange Nr. 22, som endnu er paa Anstalten, en Gang i sidst afvigte Foraar blev taget i at modtage et Brev fra en anden Fange,